

Turkish transcript:

Nurcan: İnsan Hakları Kütüphanesinde çalışırken... Bizim kütüphanede işte gönüllülük temelinde gelip, işte yardımcı olan arkadaşlarımız vardı. O şekilde gelip bize yardımcı olan arkadaşlarımızdan Doğan'ın okul arkadaşıydı Ali. O şekilde kütüphaneye gelip gidiyordu ama ben onun farkında değildim. Yani o yüzden senin tanıştığın tarih gibi bir tarih yok benim kafamda çünkü Ali'nin farkında değildim. Kütüphaneye gelip gitmeye başlamış. Ondan sonra hani gerçekten farkında değildim hani kütüphaneye gelip giden birisi hani ilk ne zaman geldi, hangi saatlerde geliyor, gelirken hani bana özel bir ilgisi var mı falan hiç farkında değildim. 17 Temmuz 1986 İnsan Hakları Derneği'nin kuruluş yıldönümü ve o nedenle her yılın 17 Temmuz tarihinde şey yapılır, kokteyl yaparız. Yine kokteyl yaptık ve kokteylden sonra da şeye gittik, bir yere içmeye, biraz böyle relax olmaya gittik. Orada Doğan söylemişti ilk işte, Ali'de vardı o zaman. Bayağı kalabalıktık. Bizim derneğin, dernekteki herkes oradaydı, hemen hemen herkes. Ondan sonra Doğan'a bir şeyler oldu böyle. O o arada söyledi. Ben de ne. Ali'nin bana ilgisi olduğunu, onun benden hoşlandığını söyledi. İlk o zaman öğrenmiştim. Ondan sonraki gün, o gün tabii biraz böyle alkol ve gülme havasında geçti gitti. Daha sonra, bir sonraki gün, Doğan hani bu işin böyle ciddiyetini, ne düşündüğümü sordu. Ben de böyle bir şey düşünmüyorum hani ben Ali'ye karşı böyle bir şey hissetmiyorum dedim. Amma velakin süreç gelişti ben Uluslararası Af Örgütü'nün Kadına Yönelik Şiddete Son Kampanyası'nda çalışıyordum aynı zamanda ve Dersim'de... Bu arada değinmiş olalım her şeye. Dersim'de Munzur suyu var ve bu Munzur suyunun baraj suları altında kalmaması için bir kampanya yürütülüyor. Hala da devam ediyor bu. Ve Munzur Şenlikleri yapılıyor. Sanırım üçüncüsüydü o yıl ve Uluslararası Af Örgütü'nün Kadına Yönelik Şiddete Son Kampanyası'nın içerisinde yürütülen imza kampanyası vardı, Meclis'e verilmek üzere. O imza kampanyasının standını açmak için Dersim'e gittim o sırada. Ben Dersim'deyken Ali bana mesajlar atmaya başladı. Bir de ben birgün abime gönderdiğim bir mesajı yanlışlıkla Ali'ye atmışım. Çünkü Ali ve Açı altalta kayıtlı. Tabi Ali bir yıl sonra bana o mesajı bilinçli olarak attığımı düşündüğünü söyledi ama ben gerçekten yanlışlıkla atmıştım. Sonra o sürekli mesajlar....

Özlem: Ne yazdın Açı'ya?

Nurcan: Ne yazmıştım? Hatırlamıyorum. Böyle şiirsel bir şey yazmıştım yani. Ne yazdım? Ya "Tütünü Türkiye banıp da içmeli şimdi" diye bir şeyler yazmıştım. Sanırım Yılmaz Odabaşı'nın şiirinden bir alıntıydı.

Özlem: Ali'de şey zannetti?

Nurcan: Ama o önceden bana mesaj atmaya başlamıştı. Ne yapıyorsun? Ne ediyorsun biçiminde. Ben dedim yanlışlıkla mesaj attım, öyle bir mesaj atmıştım. Sonra Adana'ya gittim oradan. Ali hala mesajlar atıp duruyor. Ben tabii ki yine de böyle şeyim, cevap

veriyorum ama ayıp olmasın diye mesajlara cevap veriyorum. Ondan sonra İstanbul'a geldim. İstanbul'da konuştuk. Ben ya hani duygularım bilmiyorum hani ne yapsak ne etsek falan derken 30 Ağustos tarihinde...

Özlem: Bak sizde de öyle bir tarih varmış.

Nurcan: Evet öyle bir tarih var 30 Ağustos.

Özlem: Zafer bayramı.

Nurcan: Zafer Bayramı'nda Ali'ye evet demiştim. O gün bugündür beraberiz.

English translation:

Nurcan: When I was working at the Human Rights Library . . . at our library, there were people who would come on a voluntary basis, friends who would come to help us. Ali was Doğan's friend from school. He was one of those people who came to help us. For that reason, he used to come and go from the library, but I was not aware of him. That's why I don't have a date in mind (like you do) as the date when we met, because I was not aware of Ali. He started to come and go from the library. After that, I was not really aware of someone who just came to the library. I mean, when was the first time he came? At what hours did he come? Did he have a special interest in me while he was there? I was not aware of it at all. July 17, 1986 is the anniversary of the founding of the Human Rights Organization, and for that reason we do something every year on the 17th of July; we have a cocktail party. That year, too, we had cocktails and after those cocktails, we went to somewhere to drink, to relax a little bit. There, for the first time Doğan told me. Ali was there too. We were pretty crowded. Our whole organization, everyone in the organization was there, almost everyone. Then something happened to Doğan. He told me then. I said, "What?" He said that Ali was interested in me; that he liked me. That was the first time I learned. After that day, of course . . . on that day it passed by with laughter and in the atmosphere of drinking. Later, the day after that, Doğan asked me [about] the seriousness of this matter, asked me what I thought. I said that I did not consider such a possibility, since I did not have feelings like that for Ali. But things progressed . . . and at the same time, I was working with the Amnesty International Organization's Campaign on Bringing and End to Violence Against Women, and in Dersim . . . at the same time, let's also mention that in Dersim there is the Munzur river, and there has been a campaign to protect the waters of this river from the construction of a dam. The campaign is still on. And there are Munzur Festivals; I think it was the third that year. And at the festival, the International Amnesty Organization's Petition Campaign to End Violence Against Women ([which was] to be submitted to Parliament) was carried out. I went to Dersim to set up the stand for that petition campaign. When I was in Dersim, Ali started sending me text messages. Then one day, I mistakenly sent the message which I was going to send to my brother to Ali, because Ali and Açı are recorded right after one another [on my cell phone]. Of course, a year later,

Ali told me that he had thought that I sent that text message to him consciously, but I had actually sent them mistakenly. Then continuous text messages . . .

Özlem: What did you write to Açı?

Nurcan: What did I write? I don't remember. I wrote something poetic. What did I write? I wrote something like, "Now Turkey should smoke tobacco by dipping it." I think it was a quote from a poem by Yılmaz Odabaşı.

Özlem: And Ali thought it was . . . ?

Nurcan: But he had actually started to send me messages before that. Like, "How are you? What are you up to?" I said I sent the message mistakenly; that's how I wrote in another message. Then from there I went to Adana. Ali was still sending me messages. Of course, I am like . . . I mean, I replied to the messages, but I replied just so that it wouldn't be rude to him. Then I came back to Istanbul. We talked in Istanbul. I still kept saying, "What should we do? I don't know about my feelings." . . . I said yes to him on the 30th of August.

Özlem: See? You had a date like that too.

Nurcan: Yes, there is such a date.

Özlem: Victory Holiday.

Nurcan: I said yes to Ali on the Victory Holiday. We have been together since then.

About CultureTalk: CultureTalk is produced by the Five College Center for the Study of World Languages and housed on the LangMedia Website. The project provides students of language and culture with samples of people talking about their lives in the languages they use everyday. The participants in CultureTalk interviews and discussions are of many different ages and walks of life. They are free to express themselves as they wish. The ideas and opinions presented here are those of the participants. Inclusion in CultureTalk does not represent endorsement of these ideas or opinions by the Five College Center for the Study of World Languages, Five Colleges, Incorporated, or any of its member institutions: Amherst College, Hampshire College, Mount Holyoke College, Smith College and the University of Massachusetts at Amherst.

© 2003-2009 Five College Center for the Study of World Languages and Five Colleges, Incorporated